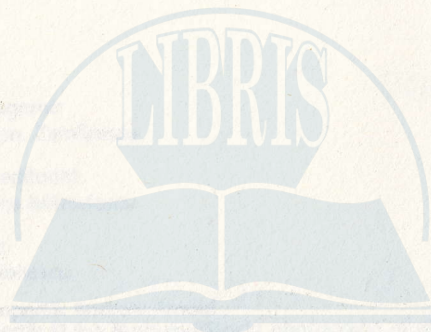

Ava Dellaira

Scrisori de dragoste pentru cei plecați

Traducere din engleză de
Carmen Ciora

3
TREI

✉

Dragă Kurt Cobain,

Doamna Buster ne-a dat astăzi prima noastră temă la engleză: să scriem o scrisoare unei persoane care nu mai este în viață. Ca și cum scrisoarea ar putea ajunge la tine în ceruri, sau la oficiul poștal al fantomelor. Vrea probabil să scriem vreunui fost președinte sau vreunei personalități, dar eu am nevoie de cineva cu care să pot sta de vorbă. N-aș putea să fac asta cu un președinte. Dar pot să stau de vorbă cu tine.

Mi-aș dori să-mi poți spune unde ești acum și de ce ai plecat. Erai cântărețul preferat al surorii mele, May. De când May s-a dus, mi-e greu să fiu eu însămi, fiindcă nu știu precis cine sunt cu adevărat. Dar acum, că am început liceul, trebuie să aflu, și asta cât mai repede. Pentru că-mi dau seama că altfel o să mă pierd aici.

Tot ce știu despre liceu, știu de la May. În prima zi de școală, am căutat în dulapul ei și am găsit hainele pe care-mi amintesc că le-a purtat ea în prima zi de școală — o fustă plisată cu un pulover roz de cașmir căruia îi tăiasе gulerul și pe care prinsese o insignă cu Nirvana, fața aia zâmbitoare cu ochii cruciș. Dar May era frumoasă, într-un fel care îți rămânea în minte. Avea părul perfect întins și mergea de parcă era dintr-o altă lume, mai bună, așa că ținuta asta i se potrivea. Mi-am pus hainele ei și m-am

privit în oglindă, încercând să simt că aparțin unei lumi, oricărei lumi, dar pe mine arătau de parcă aș fi fost costumată. Așa că mi-am luat în schimb ținuta mea preferată din gimnaziu, adică o salopetă de blugi, un tricou cu mânecă lungă și cercei mari, rotunzi. Când am intrat în holul de la West Mesa High, am știut imediat că nu-mi alesesem îmbrăcămintea potrivită.

Următorul lucru de care mi-am dat seama a fost că nu trebuie să-ți aduci prânzul la pachet, ci să cumperi pizza sau Nutter Butters, sau chiar să nu mănânci deloc. Mătușa Amy, la care stau acum din două-n două săptămâni, a început să-mi facă sendvișuri din chifle cu maioneză și salată, pentru că astea ne plăceau mie și lui May când eram mici. Aveam pe-atunci o familie normală. Nu zic că era perfectă, dar eram mama, tata, May și cu mine. Acum totul mi se pare că s-a petrecut cu foarte mult timp în urmă. Dar mătușa Amy se străduiește foarte mult și îi place atât de tare să facă sendvișuri, încât nu pot să-i spun că la liceu nimeni nu-și aduce mâncare de-acasă. Așa că mă duc la toaletă, mănânc chiflele cât pot de repede și arunc punga de hârtie în coșul pentru tampoane.

Am început școala de o săptămână și încă nu cunosc pe nimeni pe-aici. Toți colegii mei din gimnaziu s-au dus la Sandia High, cum a făcut și May. N-am vrut ca toată lumea să mă compătimizească și să-mi pună întrebări la care să nu pot răspunde, așa că am ales să merg la West Mesa, școala din cartierul în care locuiește mătușa Amy. Mă gândesc că ar trebui să fie un nou început.

Fiindcă nu vreau să-mi petrec toate cele patruzeci și trei de minute ale pauzei de prânz la baie, cum termin sendvișul ies afară și mă așez pe gard. Mă prefac invizibilă, ca să mă pot bucura în liniște de priveliște.

Au început să se scuture copacii, parcă plouă cu frunze, dar aerul e încă destul de cald ca să te poți plimba printre ele. Îmi place mai ales să mă uit la un băiat, pe care mi-am dat seama că-l cheamă Sky. Poartă mereu o geacă de piele, chiar dacă vara abia s-a terminat. De fiecare dată când îl văd, imaginea lui îmi amintește că aerul nu e doar ceva care există, pur și simplu. Ci e ceva ce respiri. Chiar dacă Sky se află tocmai în partea cealaltă a curții liceului, am impresia că pot să văd cum pieptul i se ridică și coboară.

Nu știi de ce, dar în locul acesta plin de străini, mă simt bine să știu că Sky respiră același aer ca mine. Același aer pe care l-ai respirat și tu. Și May.

Uneori, muzica ta sună de parcă în tine ar fi un preaplin. Poate că nici măcar tu n-ai putut scoate totul afară. Poate de aceea ai murit. Ca și cum ai fi explodat pe dinăuntru. Am senzația că tema asta la engleză nu-mi iese așa cum ar trebui. Poate încerc mai târziu.

A ta,
Laurel

Dragă Kurt Cobain,

Când doamna Buster ne-a cerut să predăm scrisorile la sfârșitul orei de azi, am aruncat o privire în caiet, acolo unde o scrisesem pe-a mea și l-am închis. În clipa în care a sunat de ieșire, m-am grăbit să-mi iau lucrurile și-am plecat. Sunt anumite lucruri pe care nu le pot spune nimănui, cu excepția celor care nu mai sunt printre noi.

Prima dată când May mi-a pus muzica ta, eram în clasa a opta. Ea era într-a zecea. De când intrase la liceu, părea să se îndepărteze din ce în ce mai mult de mine. Mi-era dor de ea și de lumile pe care ni le închipuiam împreună. Dar în seara aceea în mașină, eram din nou doar noi două. Mi-a pus „Heart-Shaped Box” și mi s-a părut altfel decât orice ascultasem până atunci.

Când May și-a luat ochii de la drum și m-a întrebat „Îți place?”, a fost ca și când mi-ar fi deschis ușa spre noua ei lume și m-ar fi pofțit înăuntru. Am dat din cap că da. Era o lume plină de senzații pe care încă nu puteam să le exprim în cuvinte.

În ultima vreme, am început din nou să te ascult. Pun *In Utero*, închid ușa, închid ochii și îl ascult pe tot, de o grămadă de ori. Și când sunt acolo, cu vocea ta, mi-e greu să-ți explic, dar parcă încep să simt că am și eu un rost pe lumea asta.

După ce May a murit în aprilie, a fost ca și cum mintea mi s-ar fi blocat. Nu știam cum să răspund la niciuna dintre întrebările pe care mi le puneau părinții mei, așa că pur și simplu, pentru o scurtă perioadă de timp, am încetat să mai vorbesc. Și apoi am încetat cu toții să mai vorbim, cel puțin despre asta. Fazele cu suferința care te apropie sunt basme. Fiecare cu insula lui — tata în casă, mama în apartamentul în care se mutase de câțiva ani, iar eu pendulând între ei în tăcere, prea confuză ca să mai pot face față ultimelor luni de gimnaziu.

În cele din urmă, tata a început să se uite la meciurile de baseball cu volumul dat la maximum și s-a întors la lucru la Rhodes Construction, iar mama a plecat la o fermă în California două luni mai târziu. Poate că era

supărată că n-am putut să-i spun ce s-a întâmplat. Dar nu pot să spun nimănui.

Toată vara n-am făcut nimic altceva decât să caut pe internet articole, fotografiile sau o poveste care s-o înlocuiască pe cea din capul meu. Am dat peste un necrolog care spunea că May a fost o tânără frumoasă, o elevă foarte bună și o fiică iubită de familia ei; apoi, peste un scurt articol din ziar, „Moartea tragică a unei tinere localnice”, însoțit de o fotografie care înfățișează florile și obiectele pe care unii colegi de la fosta ei școală le-au lăsat pe pod, împreună cu fotografia din albumul de absolvire, în care May zâmbește, are părul strălucitor și se uită direct în ochii noștri.

Poate m-ai putea ajuta să-mi dau seama cum să găsesc iar o ușă spre o nouă lume. Încă nu mi-am făcut prieteni. De fapt, de o săptămână și jumătate de când sunt aici, aproape că n-am scos niciun cuvânt în afară de „prezent” când se strigă catalogul. Și de indicațiile pe care i le cer secretarei ca să știu cum să ajung la sala de clasă. Dar e o fată, o colegă de la cursul de engleză, pe care o cheamă Natalie. Își desenează chestii pe brațe. Nu doar inimioare obișnuite, ci pajiști cu creaturi, fete și copaci care parcă sunt vii. Își poartă părul prins în două cozi împletite ce-i ajung până la talie și are pielea cafenie și perfect netedă. Ochii ei au culori diferite — unul e aproape negru, iar celălalt are o nuanță verzuie cețoasă. Ieri mi-a pasat un bilețel pe care era desenată doar o față zâmbitoare. Mă gândesc că aș putea încerca să mă așez lângă ea la masa de prânz să-i propun să mâncăm împreună.

Când stau toți la coadă să cumpere mâncare, pare că stau împreună. Nu pot să nu mă gândesc că aș vrea să fiu și eu lângă ei. Nu vreau să-l bat la cap pe tata cerându-i

bani, fiindcă întotdeauna când o fac pare stresat, și nu pot să-i cer mătușii Amy — ea crede că-mi plac chiflele pe care mi le pregătește. Dar am început să strâng tot mărunțișul pe care-l găsesc — un bănuț pe jos, sau douăzeci și cinci de cenți în automatul de sucuri defect, și ieri am luat cincizeci de cenți din sertarul mătușii Amy. Mi-a părut rău. Totuși, am strâns suficient ca să-mi cumpăr un pachet de Nutter Butters.

Mi-a plăcut la nebunie. Mi-a plăcut să stau la coadă cu toți ceilalți. Mi-a plăcut că fata din fața mea avea bucle roșcate lăsate pe spate, și se vedea că și le făcuse singură. Și mi-a plăcut foșnetul ușor al foliei când am deschis pachetul. Mi-a plăcut cum fiecare mușcătură scotea un alt tip de zgomot.

Și atunci s-a întâmplat — ciuguleam un Nutter Butter și mă uitam la Sky printre frunzele care cădeau. Aia a fost clipa în care m-a văzut. Se răsucise ca să vorbească cu cineva. Și-a încetinit mișcările. Ochii ni s-au întâlnit câteva momente, înainte ca ai mei să privească în altă parte. Am simțit cum mi se aprind scânteii sub piele. Ideea e că, atunci când m-am uitat din nou, Sky încă mă privea. Ochii lui erau ca vocea ta — cheia potrivită pentru un loc din mine care ardea de nerăbdare să se deschidă.

A ta,
Laurel

Dragă Judy Garland,

M-am gândit să-ți scriu ție pentru că *Vrăjitorul din Oz* este în continuare filmul meu preferat. Mama mi-l pune

întotdeauna când eram bolnavă și nu mă duceam la școală. Îmi dădea o băutură cu ghimbir, cuburi de gheață din plastic roz și pâine prăjită cu scortişoară, iar tu cântai „Somewhere Over the Rainbow“.

Îmi dau acum seama că toată lumea îți știe chipul. Toată lumea îți știe vocea. Dar nu toată lumea știe de unde erai tu, de fapt, când nu erai fata din filme.

Pot să mi te imaginez mică, într-o zi de decembrie în orașul în care ai crescut, la marginea deșertului Mojave, cum dansai step pe scena cinematografului tatălui tău. Cum fredonai cântecele tale vesele. Ai învățat pe loc că aplauzele înseamnă dragoste.

Mi te imaginez în serile de vară, când toată lumea venea la cinematograful ca să scape de arșiță. În aerul răcit artificial, urcai pe scenă, făcându-i pe cei din public să uite de fricile lor. Mama și tatăl tău îți zâmbeau. Păreau cei mai fericiți când cântai.

După aceea urma filmul, într-o succesiune alb-negru, și brusc ți se făcea somn. Tatăl tău te ducea în brațe afară, și era timpul să mergeți acasă, cu mașina lui mare, ca o barcă ce naviga pe suprafața de asfalt întunecat a pământului.

Niciodată n-ai vrut să fie tristețe în jurul tău, așa că ai continuat să cânti. Îți cântai singură ca să adormi când părinții tăi se certau. Și când nu se certau, le cântai ca să-i faci să râdă. Îți foloseai vocea ca pe un lipici care să țină familia unită. Și apoi să te țină pe tine ca să nu te destrami.

Mama ne adormea, pe mine și pe May, cu un cântec de leagăn. Vocea ei murmură „*toți se grăbesc, orașul trezesc...*“ Mă mângâia apoi pe cap și stătea cu mine până adormeam. Când nu puteam să adorm, îmi spunea să-mi imaginez că sunt într-o bulă deasupra mării. Închideam ochii și pluteam, ascultând valurile. Priveam apa care